

traktatmæssige Bestemmelser maatte medføre Nødvendigheden deraf, og for saa vidt — saaledes vil jeg gerne have det følgende revideret — for saa vidt Udenrigsministeren har givet Konsulens Instruktion i saa Henseende. Saaledes antager jeg, at dette sidste Stykke i § 14 vilde blive nøjagtigere udtrykt. — Endelig skal jeg gøre en sidste Hensigtstilling om en mulig ny Paragraf. Hvor godt end denne Sag maatte blive ordnet og udført i Virkeligheden, saa maa det dog indrømmes, at man bevæger sig i en vis Grad paa gængende Grund. De Personer, som skulle have med disse Forhold at gøre, ere ikke juridisk uddannede Personer; det er vore Konsuler i Udlandet — og vi have jo ikke endnu udsendte Konsuler —, altsaa ikke Personer, som ere særlig uddannede, have Jordbærelse til deres Gerning. Konsulterne maa staa vakkende i mange Tilfælde, og det kan da let hændes, at de af og til gribe fejl; derved kan opkomme Rivninger med den fremmede Stat, hvori de ere ansatte, og disse Rivninger, ved man, kunne undertiden vokse op til noget mere, der kan sætte ondt Blod. Jeg vil derfor hensigte, om det ikke var muligt at tilføje en Bestemmelse om, at Udenrigsministeren bør i paakommende Tilfælde, hvor saadanne Rivninger eller Uenighed maatte opstaa, være bemyndiget til at søge international Voldgift anvendt, for saa vidt Striden ikke lader sig løse ad anden mindelig Vej. Jeg indrømmer, det er maasse noget uædvanligt at sætte en saadan Bestemmelse ind i en Lov; men det er jo noget, der kan forhandles nærmere om. — I øvrigt antager jeg, at dette Lovforslag, som har faaet en saa grundig Behandling i det andet Ting, ikke vil behøve i meget lang Tid at lægge Beslag paa det høje Tings Opmærksomhed, om man end vil prøve det nærmere i et Udvalg, og det skulde glæde mig, om det maatte lykkes i en nær Fremtid at faa dette Forslag ophøjet til Lov.

Justitsministeren (Melleman): Nærværende Lovforslag saa vel som det andet, der er sat til Behandling i Dag, ere Lovforslag, der kun angaa meget faa af vore Medborgere og formodentlig ikke et eneste Medlem af dette Ting, maasse ikke en Gaeng nogen, som de kende eller staa i Forbindelse med. Det angaar kun en ringe Del af vore Medborgere, nemlig dem, der leve i Lande, hvor de ifølge folkeretlige Sædvaner eller Traktater ere undtagne fra Landets Jurisdiktion. Dette gælder jo ikke om de almindelig civiliserede Lande, som høre til den europæisk-amerikanske Folkeretskreds; thi enhver saadan Stat hævder naturligvis, at

alle de, som bo inden for dens Omraade, enten de ere Danske eller af en anden Nation, ere Statens Jurisdiktion og Statens Myndigheder undergivne. Dette hævder naturligvis enhver saadan Stat, og det hævde vi jo ogsaa. Der er ingen Stat, der finder sig i, at Udlændinge, som opholde sig og bo der, skulde staa uden for Statens Jurisdiktion. Det Forhold, som denne Lov omtaler, finder derimod Sted i en Del Lande, som staa, eller i alt Fald hidtil have staaet uden for den europæisk-amerikanske Folkeretskreds, fordi de have været betragtede og betragtes som mindre civiliserede eller i alt Fald som havende en Civilisation, der er helt forskellig fra vor, hvilket i Reglen naturligvis er sammenhængende med, at de til den europæisk-amerikanske Folkeretskreds hørende Lande jo alle ere kristne Lande, hvorimod de Lande, vi her tale om, ikke ere kristne, men henhørende under Religionsbekendelser, der jo paa mange Maader afvige fra den kristne, og som saa naturligvis igen, som enhver almindelig udbredt Religionsbekendelse, vi have, have haft en overordentlig Indflydelse paa Folkenes Synsmaade og Sæder. De Stater, hvor det først blev opnaaet, at Europæerne, de derboende Undersaatter, ikke vare undergivne Landets Jurisdiktion, vare Staterne omkring Middelhavet, altsaa Tyrkiet og de i tidligere Tider under Tyrkiet ligefrem hørende Lande: Lilleasien, Ægypten, Tunis, Tripolis og ogsaa i Tider før den franske Erobring Alger. Der opnaaedes allerede i det 17de Aarhundrede fra fransk Side Overenskomster med disse Lande, som gik ud paa, at de derboende Frankmænd ikke skulde være undergivne den tyrkiske Justits, men en særegen Konsularjurisdiktion. Denne Udvikling er saa senere bleven forsat derved, at de andre europæiske Stater efterhaanden have opnaaet lignende Traktater med Tyrkiet og senere, da Forbindelsen med de østasiatiske Lande blev større, er det ogsaa efterhaanden kommet dertil, at Overenskomster, som gaa ud paa det samme, ere opnaaede med dem af alle de europæisk-amerikanske Nationer. Det Forhold altsaa, som denne Lov omtaler, finder navnlig Sted i de tyrkiske Stater, de forhenværende Barbarestater omkring Middelhavet og de østasiatiske Stater, navnlig Japan, Kina og Siam. Forholdet er altsaa det, at i disse Lande leve Danske, som der lever andre Europæere, men de ere ikke underkastede Landets Jurisdiktion, de staa f. Eks. ikke under kinesisk Ret eller kinesiske Domstole, men blive ved at leve der under dansk Ret. Denne Tingenes Tilstand er jo altid bleven betragtet og maa jo vistnok ogsaa betragtes